

ΕΛΕΝΑ ΠΕΡΙΧ

ΣΤΟ ΚΑΤΩΦΛΙ
ΤΟΥ
ΝΕΟΥ ΚΟΣΜΟΥ

Όνειρα, Οράματα και Επιστολές
της Έλενας Πέριχ

ΚΕΔΡΟΣ

Για την υλοποίηση
του βιβλίου συνεργάστηκαν
οι Έλληνες Φίλοι
της Agni Yoga

ISBN 978-960-04-4963-1

Τίτλος πρωτοτύπου:
At the Threshold of the New World

Ηλεκτρονική διόρθωση: Νικολέττα Δουλάμη

© 1998 *White Mountain Education Association*

© Για την έκδοση στα ελληνικά, Κέδρος Εκδοτική Α.Ε., 2019
Αθήνα 106 78, τηλ. 210 38 09 712-14 • φαξ 210 33 02 655
www.kedros.gr • www.facebook.com/kedros.gr
e-mail: books@kedros.gr

Όνειρα και Οράματα

Έχω συγκεντρώσει όλα μου τα προφητικά όνειρα και οράματα, και η εικόνα που προκύπτει είναι εντυπωσιακή και πραγματικά αποκαλυπτική.

7 Φεβρουαρίου 1949

Επιστολή της Έλενας Ρέιχ στη Σίνα Φόσντικ

*Δ*ιάφορα μέρη του δοκιμίου, Όνειρα και Οράματα, έχουν γραφεί σε διαφορετικούς χρόνους μέσα σε πολλά χρόνια, και μόνο το 1949 η Έλενα Ρέριχ τα συγκέντρωσε η ίδια. Έγραφε σχετικά μ' αυτό στην επιστολή της της 7ης Φεβρουαρίου, 1949, στη Σίνα Φόσοντικ, τη διευθύντρια του Μουσείου Νίκολας Ρέριχ στη Νέα Υόρκη. Σ' αυτό το τμήμα, οι περιγραφές ονείρων παρουσιάζονται σε πλάγια γράμματα.

Όνειρα και Οράματα

Στις 31 Ιανουαρίου¹ στην Αγία Πετρούπολη, σ' ένα σπίτι της οδού Σεργκιγιέφσκι, γεννήθηκε μια θυγατέρα στην οικογένεια του αρχιτέκτονα-ακαδημαϊκού Ιβάν Ιβάνοβιτς Σαπόσνικοφ και της συζύγου του Αικατερίνης Βασίλιεβνα, ανιψιάς της Γκολενίστσεβα-Κουτούζοβα. Το κορίτσι ονομάστηκε Έλενα.² Η γέννηση του κοριτσιού ήταν ανεπιθύμητη στις σκοτεινές δυνάμεις, και είχαν λάβει μέτρα για να εμποδίσουν τη γέννησή της. Στη διάρκεια της εγκυμοσύνης, η μητέρα της υπέφερε από οξείς παροξυσμούς ναυτίας και εμέτων. Για να ανακουφιστεί άρχισε να παίρνει κάθε είδους φάρμακα, συχνά χωρίς να συμβουλευτεί το γιατρό της, με αποτέλεσμα να αρρωστήσει επικίνδυνα. Ακολουθώντας τη συμβουλή του γιατρού της, μεταφέρθηκε αμέσως στο εξοχικό των γονιών της στην επαρχία Πσκοβ, όπου παρέμεινε για πολύ καιρό, τόσο αδύναμη ώστε να μην μπορεί να περπατήσει. Επί μέρες ήταν ξαπλωμένη σ' έναν σοφά σε κάποιο μεγάλο δωμάτιο. Στο δωμάτιο εκείνο κρεμόταν ένας πίνακας που ονομαζόταν «Η Προσευχή για το Δισκοπότηρο», τον οποίο έμαθε να αγαπά πάρα πολύ. Αργότερα θυμόταν συχνά τον πίνακα και μετάνιωνε που δεν τον είχε πάρει μαζί της. Ισχυριζόταν μάλιστα πως η κόρη της, σε προφίλ, με τα μαλλιά της λυτά, έμοιαζε με τη μορφή του πίνακα.

Η φυσική ανάπτυξη του κοριτσιού ήταν κανονική, ή ίσως και γρηγορότερη, γιατί έμαθε να περπατάει όταν ήταν μόλις δέκα μηνών και να μιλάει σε πολύ πρόωμη ηλικία. Σύντομα φανέρωσε μια αξιοσημείωτη αντίληψη και ευαισθησία σε σχέση με τις λεπτότατες αποχρώσεις της ομιλίας και τις εκδηλώσεις τραχύτητας και αδικίας. Όταν ήταν τριών ετών, χωρίς προφανή αιτία άρχισε να έχει αιφνίδια ξεσπάσματα σε κλάμα, τα οποία τέλειωναν με φρενίτιδα κραυγών. Κανείς και τίποτε δεν μπορούσε να την καθησυχάσει. Απειλές και εκφοβισμός δεν είχαν κανένα αποτέλεσμα. Αυτά τα ξεσπάσματα σταματούσαν τόσο

ξαφνικά όσο άρχιζαν. Σταδιακά, έχαναν την οξύτητά τους, ώσπου στην ηλικία των πέντε ετών σταμάτησαν τελείως.

Το κορίτσι ήταν εξαιρετικά ευαίσθητο απέναντι στην ομορφιά σε όλες της τις εκδηλώσεις, ιδίως απέναντι στην ομορφιά της φύσης, η οποία είχε εντυπωθεί δυνατά στη μνήμη της. Το ίδιο χαραγμένες στη μνήμη της, από την ηλικία των τριών ετών, ήταν οι ωραίες μορφές της μητέρας και του αδελφού της.

Ο αδελφός του κοριτσιού πέθανε από διφθερίτιδα όταν ήταν πεντέμισυ χρόνων. Εκείνη ήταν τότε στα πέντε. Η μητέρα άρχισε να περνάει περισσότερο χρόνο με το κορίτσι, και μάλιστα άρχισε να τη διδάσκει ανάγνωση παίζοντας μαζί της. Για παράδειγμα, το πρωί, το κορίτσι συνήθιζε να φέρνει μια εφημερίδα στη μητέρα της ενώ εκείνη ήταν ακόμη στο κρεβάτι. Όσο η μητέρα έπινε το τσάι της, το κορίτσι καθόταν στο κρεβάτι και ρωτούσε για το νόημα των μεγάλων γραμμμάτων, κυρίως στις επικεφαλίδες. Σταδιακά, χρησιμοποιώντας εφημερίδες, σειρές παιχνιδιών και εικονογραφημένα βιβλία, το κορίτσι έμαθε το αλφάβητο και άρχισε να διαβάζει με ευχέρεια. Με την ίδια ευκολία, έμαθε το γαλλικό και γερμανικό αλφάβητο, και σε ηλικία έξι ετών ήταν ικανή να διαβάζει, ακόμα και να γράφει με ευχέρεια σε τρεις γλώσσες.

Παρά το ότι είχε νταντάδες και γκουβερνάντες κάθε είδους, καθώς και ιδιωτικούς δασκάλους, το κορίτσι ανέπτυξε έναν τελείως ανεξάρτητο χαρακτήρα της άρεσε πάρα πολύ να παίζει και να διαβάζει μόνη της. Τα άλλα κορίτσια της ηλικίας της δεν προσήλκυαν το ενδιαφέρον της και τα βαριόταν. Η ανεξαρτησία της φάνηκε επίσης στην άκαμπτη άρνησή της να επαναλάβει τα λόγια μιας προσευχής την οποία υποχρέωναν αυτήν και τον αδελφό της να εκφωνούν πριν πάνε στο κρεβάτι. Το κορίτσι προσευχόταν με τα δικά της λόγια για ό,τι αγαπούσε πιο πολύ. Υπήρχε μια οικογενειακή ιστορία για μία από τις προσευχές της που είχε ως εξής: «Αγαπητέ Θεέ, σε παρακαλώ σώζε και προστάτευε τον μπαμπά μου, τη μαμά, τη γιαγιά, και την αγελάδα μου». (Η αγελάδα ήταν ένα παιχνίδι, ήταν όμως τόσο μεγάλη ώστε σ' ένα πυκνό γρασίδι συχνά, προς μεγάλη ευχαρίστηση του κοριτσιού, πολλοί την περνούσαν για αληθινή αγελάδα.)

Σε πολύ μικρή ηλικία ανέπτυξε ένα ενδιαφέρον για τα βιβλία. Έγιναν οι καλύτεροι παιδαγωγοί και φίλοι της. Η πρώτη και μεγαλύτερη χαρά της ήταν μια δίτομη Βίβλος με εικονογράφηση του Γκουστάβ Ντορέ. Οι τόμοι αυτοί ήταν τόσο μεγάλοι που το κορίτσι δεν μπορούσε να τους σηκώσει. Μπορούσε να τους απολαύσει μόνον όταν κάποιος

ενήλικος τους έβαζε στα χέρια της. Επειδή όμως τα βιβλία ήταν ακριβά, οι μεγάλοι ήταν απρόθυμοι να την αφήνουν να τα χρησιμοποιεί. Για πολλά χρόνια, αυτοί οι δύο τόμοι ήταν πηγή γνήσιας χαράς. Όταν μεγάλωσε περισσότερο, έπαιρνε κρυφά ένα χοντρό τόμο από το γραφείο του πατέρα της, διπλωμένη κάτω απ' το βάρος του, και τον πήγαινε στο δωμάτιό της όπου μπορούσε να ατενίσει πάλι με δέος και σεβασμό μια αγαπημένη Εικόνα του Χριστού και να συμπάσχει με τους πόνους Του.

Μεταξύ των πρώτων της βιβλίων ήταν δύο πολύ παλιά βιβλία για ταξίδια στην Κεντρική Ασία και στην Άπω Ανατολή. Αυτοί οι τεράστιοι χοντροί τόμοι της είχαν δοθεί για να τους χρησιμοποιεί αντί για μαξιλάρια στην καρέκλα της στο οικογενειακό τραπέζι. Της άρεσε να περιδιαβάξει μέσα στους τόμους γιατί είχαν πλούσια εικονογράφηση. Έτσι, σε πολύ μικρή ηλικία, το κορίτσι μάθαινε για τη φύση, την εθνογραφία, και τη ζωή στην Άπω Ανατολή. Φυσικά, αυτό άφησε το αποτύπωμά του στη φαντασία της και στη συνειδητότητά της, που δεν είχαν ακόμη διαφθαρεί από βλακώδη και παραπλανητικά παιδικά βιβλία. Οι εικονογραφημένες περιγραφές κάθε είδους μαρτυριών και εκτελέσεων στην Κίνα και στην Ιαπωνία άφησαν μια ανεξίτηλη εντύπωση πάνω της. Γέννησαν στην καρδιά της αισθήματα υποφίας και δυσπιστίας γι' αυτά τα δύο έθνη. Είναι πολύ πιθανόν ότι η έντονη αποστροφή της για κάθε σκληρότητα, που αντανακλάτο οδυνηρά στα ευαίσθητα νεύρα του κοριτσιού, μπορούσε να ανιχνευθεί πίσω στις πρώιμες εντυπώσεις που δέχτηκε από εκείνα τα βιβλία.

Το διάβασμα παρέμεινε η προσφιλής της διασκέδαση ακόμη και στα χρόνια που ακολούθησαν. Καταβρόχθιζε τα βιβλία και ζούσε με τόση δύναμη τις χαρές και τις λύπες των μυθιστορηματικών χαρακτήρων που σχεδόν την αρρώσταιναν. Έκλαιγε πικρά για τη μοίρα του Μίλα και της Νόλυα (στην ιστορία *Πέρρυ ο Γάτος*) και έμενε σε αγωνία πολλές μέρες. Μαζί με βιβλία όπως *Η Ιστορία ενός Κομματιού Ψωμί* και *Η Αυτοβοήθεια του Χαμόγελου* (του Τζ. Μέις), αγαπούσε όλα τα βιβλία του Γκουστάβ Σμαρ και του Μαρκ Τουαίν, τον *Κόμη Μοντεχρίστο* και τους *Τρεις Σωματοφύλακες* του Αλέξανδρου Δουμά, το *Ροκαμβόλ* του Π. ντι Τεράιγ, *Τους Μάρτυρες της Επιστήμης* (του Ντ. Μπρούστερ) και *Τα Τέχνα του Πλοιάρχου Γκραντ* του Ιουλίου Βερν.

Σε πολύ πρώιμη ηλικία, το κορίτσι άρχισε να έχει αξιοσημείωτα όνειρα και οράματα. Όταν ήταν μόνον έξι χρόνων, είχε μια ασυνήθιστη εμπειρία που θα έμενε ανεξίτηλη για πάντα στη μνήμη της, χωρίς να χάσει τίποτε από την αρχική της φρεσκάδα και συναισθηματική

φόρτιση. Συνέβη στα τέλη της άνοιξης. Οι γονείς της είχαν μεταφερθεί στη θερινή τους κατοικία στην πόλη Παβλόσκ, και ακριβώς το πρώτο πρωί, το κορίτσι σηκώθηκε νωρίτερα από το συνηθισμένο και έτρεξε σε μια μικρή λιμνούλα στο πάρκο για να δει τα χρυσόψαρα. Το πρωινό ήταν υπέροχο· ο αέρας φαινόταν να τρέμει και να σπινθηρίζει στις ακτίνες του ήλιου. Η ίδια η Φύση φαινόταν να έχει ντυθεί γιορτινά φορέματα, και το γαλάζιο του ουρανού ήταν ιδιαίτερα βαθύ. Το κορίτσι στάθηκε στην προβλήτα, ρουφώντας την ομορφιά και τη χαρά με όλο της το είναι. Καθώς τα μάτια της ήταν καρφωμένα σε μια ανθισμένη μηλιά στην απέναντι όχθη, ξαφνικά είδε να προβάλλεται στο φόντο του δέντρου μια ψηλή ανδρική φιγούρα ντυμένη στα λευκά. Αμέσως μια θύμηση αναδύθηκε στην επιφάνεια της συνειδήσής της ότι ήταν ένας Διδάσκαλος του Φωτός που ζούσε κάπου μακριά. Η καρδιά του κοριτσιού άρχισε να τρέμει, η χαρά της μετατράπηκε σε έκσταση, και ολόκληρη η ύπαρξή της λαχτάρησε να είναι με αυτό το μακρινό, αγαπημένο και Ωραίο Ον.

Ένα από τα πρώτα όνειρα που έμειναν τυπωμένα στη συνειδητότητα του κοριτσιού ήταν ένα μελαγχολικό σκηνικό από βαριά, βροντερά, μαύρα σύννεφα· κρέμονταν χαμηλά πάνω από μια σκοτεινή φουρτουνιασμένη θάλασσα που τη διατρπούσαν κεραυνοί. Τα νερά ανυψώνονταν, και φαινόταν σαν να επρόκειτο να ενωθούν με τους σκοτεινούς ουρανούς έτσι που το τείχος του νερού θα κατάπινε τα πάντα. Το κορίτσι, στεκόταν στην ακτή, και νιώθοντας απερίγραπτη αγωνία και ανησυχία, είχε καρφωμένο το βλέμμα στη σκοτεινή εικόνα που ξεδιπλωνόταν μπροστά στα μάτια της με την ελπίδα να δει κάποια σπίθα φωτός, κάποιο είδος βοήθειας. Και να, από μακριά, προβάλλοντας στο φόντο φλογερών κόκκινων σύννεφων, εμφανίστηκε ένας Στάρετς³ με λευκή γενειάδα, ντυμένος με λευκό καλογερίστικο ράσο με σκούρα κρόσσια· περιβαλλόταν από μια λευκή λάμψη και ήταν ο Ίδιος ολόκληρος φωτεινός. Ο Στάρετς ήταν ψηλός και κρατούσε ένα ραβδί στο δεξί του χέρι. Περπατούσε ήρεμα πάνω στη θάλασσα σαν να γλιστρούσε πάνω στα κύματα. Το κορίτσι ένιωσε συνεπαρμένο. Η καρδιά της της φάνερωσε ότι ο Στάρετς ερχόταν για να τη βοηθήσει, και αμέσως όλη η αγωνία και η ανησυχία της εξαφανίστηκαν. Στο παιδικό μυαλό της αποφάσισε ότι ήταν ο Ίδιος ο Θεός που της έδειχνε τον Εαυτό του μ' αυτή την υπέροχη Εικόνα· στην πραγματικότητα, ήταν, όπως έμαθε αργότερα, ο Άγιος Σέργιος της Ραδονέγα.⁴

Από τα πρώτα παιδικά της χρόνια, ένα προαίσθημα ότι η Γη θα αντιμετώπιζε μια καταστροφή, κυριαρχούσε στο μυαλό της. Μπορεί να

είχε σχηματιστεί από εικόνες της Βίβλου που παρουσίαζαν τρομαχτικές πλημμύρες, ή μπορεί οι απεικονίσεις αυτές να είχαν αφυπνίσει την άμεση γνώση της. Το συναίσθημα πάντως ήταν μερικές φορές τόσο δυνατό και την κατελάμβανε τόσο ολοκληρωτικά ώστε να βιώνει ισχυρές επιθέσεις αγωνίας. Είχε ακόμη και όνειρα που απηχούσαν τα δυσώϊω-να προαισθήματά της.

Έτσι, έβλεπε το εξής όνειρο που επαναλαμβανόταν με κάποιες παραλλαγές:

Γκριζοκίτρινη, καταθλιπτική όψη ουρανού και θάλασσας· ξαφνικά ξεσπά καταιγίδα και σηκώνονται πελώρια κύματα. Ένα γιγάντιο κύμα που μεταφέρει στην κορυφή του ένα μοναχικό πλοίο καταρρέει και καταπίνει τα πάντα στη Γη, το πλοίο όμως μένει ανέπαφο.

Ένα άλλο όνειρο:

Το κορίτσι στέκει πίσω από ένα παράθυρο· με το βλέμμα καρφωμένο γεμάτο φόβο στον σκοτεινοκίτρινο ουρανό· το λυκόφως απλώνεται γρήγορα. Το κορίτσι προσέχει μερικά περίεργα πράγματα: σμήνη χελιδονιών που τερετίζουν ανήσυχα και πετούν χαμηλά πάνω από το έδαφος, ανθρώπους τρομαγμένους και ζώα να τρέχουν να κρυφτούν στις κατοικίες τους. Θυμάται καθαρά έναν Τάρταρο μ' ένα σάκο στους ώμους να γλιστρά γρήγορα κάτω από τις θύρες. Έπειτα ακούγεται μια εκκωφαντική βροντή είτε από κεραυνό είτε από έκρηξη, και η γη αρχίζει να τρέμει. Το τρομοκρατημένο κορίτσι τρέχει στο διπλανό δωμάτιο όπου βρίσκονται οι γονείς της και λέει: «Δεν βλέπετε ότι η Γη καταστρέφεται κι ότι ήρθε το τέλος του κόσμου;»

Στα έξι της χρόνια, κι ενώ ήταν τελείως ξύπνια, είχε ένα εξαιρετικά ζωντανό και γεμάτο χρώματα όραμα. Συνέβη το φθινόπωρο. Ένα βράδυ, το κορίτσι καθόταν στο περβάζι ενός μεγάλου παραθύρου. Στην ποδιά της είχε μια γαλλική ανθολογία από τον Μαργκό, την οποία έπρεπε να διαβάσει, και, μέχρι την επομένη, να απομνημονεύσει ένα ποιητικό κομμάτι που λεγόταν «Ένας Χαρούμενος Σπίνος». Το κορίτσι όμως δεν κοίταζε το βιβλίο της· το βλέμμα της ήταν καρφωμένο στον έναστρο ουρανό. Στο ίδιο δωμάτιο η μητέρα της καθόταν στο τραπέζι περιμένοντας το βραδινό τσάι. Ξαφνικά το κορίτσι φώναξε: «Μαμά, μαμά, κοίτα ένα τεράστιο λάβαρο που μόλις ξεδιπλώθηκε στον ουρανό και σχημάτισε μια θηλιά!» Είχε δει μια ρωσική, τρίχρωμη σημαία απλωμένη πλατιά από το ένα άκρο ως το άλλο του νυχτερινού ουρανού, σαν εκείνες τις μικρές περγαμηνές σε παλιές γκραβούρες, και τα τρία χρώματα ήταν ιδιαίτερος φωτεινά και όμορφα: γαλάζιο, ασημόλευκο, και πορφυρό. Η μητέρα της ήρθε στο παράθυρο, αλ-

λά όσο κι αν προσπάθησε, προς μεγάλη απογοήτευση του κοριτσιού, δεν είδε τίποτε.

Κι όμως, το όραμα εκείνο ήταν τόσο φωτεινό και δυνατό στην έκταση και τη ζωντάνια του που ακόμη και σήμερα είναι ακριβώς το ίδιο ζωηρό στη μνήμη της όπως τότε, με όλη τη ζωντανή δύναμή του. Φυσικά, όλο αυτό αποδόθηκε σε επίθεση αρρώστιας, και το κορίτσι στάλθηκε αμέσως στο κρεβάτι. Αποδείχθηκε αργότερα πως δεν υπήρχε αρρώστια.

Το κορίτσι αρρώσταινε συχνά με ένα είδος κρυολογήματος, για το οποίο η διάγνωση των γιατρών ήταν «ψευδοδιφθερική λαρυγγίτιδα». Όποτε αρρώσταινε, έβλεπε πάντα το ίδιο όραμα.

Όταν ανέβαζε πυρετό, αποκτούσε μια ιδιαίτερη ικανότητα να βλέπει μέσα από τους τοίχους· έβλεπε λοιπόν την πόρτα εισόδου του διαμερίσματός τους ν' ανοίγει και να μπαίνουν δύο Γίγαντες. Ο ένας που ήταν λίγο ψηλότερος περπατούσε πάντοτε μπροστά, σκιάζοντας ελαφρά τον άλλο. Οι Γίγαντες περπατούσαν κατά μήκος του διαδρόμου και έμπαιναν στο δωμάτιό της. Έπειτα κάθονταν στο προσκέφαλο του κρεβατιού της και άρχιζαν να τραβάνε ένα ασημένιο νήμα από την αριστερή πλευρά του σώματός της. Ο ψηλότερος Γίγαντας έδινε το νήμα στον άλλο που καθόταν πίσω του τυλίγοντας το κουβάρι. Παρά το τρυφερό χαμόγελο του ψηλότερου Γίγαντα, το κορίτσι τους φοβόταν λίγο. Της φαινόταν ότι ήθελαν να την τραβήξουν από το νήμα προς αυτούς, κι ότι αν το πετύχαιναν, θα πέθαινε. Ο ψηλότερος Γίγαντας είχε γαλάζια μάτια και καστανά μαλλιά, ενώ τα μαλλιά του άλλου ήταν σκουρότερα και ο ίδιος πιο λιγνός. Φορούσαν ρούχα που νόμιζε πως ήταν ρεντιγκότες, αργότερα όμως έμαθε ότι στην πραγματικότητα ήταν ινδικά άτσκαν.⁵ Είχε το όραμα αυτό επανειλημμένα μέχρι την ηλικία των εννιά. Μερικές φορές το κορίτσι έβλεπε σε κοντινή απόσταση μόνο τα κεφάλια αυτών των Γιγάντων, που έσκυβαν πάνω της και την κοιτούσαν. Φοβόταν, αλλά όχι πάρα πολύ, επειδή αυτά τα οράματα δεν διαρκούσαν.

Ένα ακόμη όνειρο των παιδικών της χρόνων: Ένας Ευρύχωρος Ναός με πολυάριθμες σκαλιστές κολόνες. Το σκάλισμα σχηματίζεται από μικρές φιγούρες ανθρώπων και ζώων. Τα πάντα φωτίζονται με ένα ομοιόμορφο, χρυσό φως. Το κορίτσι βρίσκεται εκεί με τον εξάδελφό της Στεπάν Μιτούζοφ που είναι ένας αχώριστος σύντροφος των παιδικών της χρόνων. Έτρεχαν γύρω από τις κολόνες πάνω στη ράχη ενός μικροσκοπικού αλόγου, εξετάζοντας τις παράξενες μορφές. (Αργότερα, στην Ινδία, είδα παρόμοιες κατασκευές.)

Ένα όραμα που έλαβε χώρα όταν το κορίτσι ήταν έξι ετών:

Συνέβη γύρω στις τρεις το απόγευμα, αφού η μικρή αδελφή του κοριτσιού είχε οδηγηθεί στο κρεβάτι στο παιδικό δωμάτιο. Ως συνήθως, η παραμάνα και η νταντά πήγαν στο δωμάτιο του υπηρετικού προσωπικού, και το κορίτσι μελετούσε στο δωμάτιο της Γαλλίδας γκουβερνάντας της. Διαπιστώνοντας ότι είχε αφήσει ένα βιβλίο που χρειαζόταν στο παιδικό δωμάτιο, το κορίτσι έτρεξε πίσω για να το φέρει. Όταν μπήκε στο δωμάτιο, μαγεύτηκε από ένα ασυνήθιστα ευχάριστο γαλαζωπό φως που δημιουργούσε ο ήλιος λάμποντας μέσα από τις χαμηλωμένες κουρτίνες, και ένιωσε μια λαχτάρα να μείνει εκεί και να ξαπλώσει για λίγο στο κρεβάτι. Είναι δύσκολο να πούμε πόσα λεπτά ή ίσως δευτερόλεπτα ήταν ξαπλωμένη ρουφώντας την ησυχία, όταν εντελώς ξαφνικά άκουσε έναν λεπτό, καθαρό ήχο, σαν μικρή ασημένια ή χρυστάλλινη καμπάνα. Η προσοχή του κοριτσιού εντάθηκε, και είδε μια λεπτή, γαλαζωπή, θηλυκή μορφή, τυλιγμένη με μακριά φωτεινά ρούχα, η οποία αποχωρίστηκε από το παράθυρο και γλίστρησε στον αέρα κατά μήκος του τοίχου όπου βρισκόταν το κρεβάτι της μικρής αδελφής. Η μορφή πέταξε πάνω από το κρεβάτι, κι έπειτα εξαφανίστηκε. Οι κινήσεις της συνοδεύονταν από το ίδιο απαλό κουδούνισμα. Από το μυαλό του κοριτσιού πέρασε η σκέψη ότι ήταν ο θάνατος που πέρασε πετώντας, και ότι η μικρή της αδελφή δεν θα ζούσε πολύ. Η αδελφή πέθανε σε ηλικία πέντε ετών.

Ένα όνειρο που έλαβε χώρα λίγο αργότερα: Μια μεγάλη μορφή του Χριστού σ' ένα ροδαλό-πορφυρό φόντο, περιτριγυρισμένη από τρεις μικρούς αγγέλους. Ένας άγγελος ήταν πάνω από το κεφάλι του Χριστού, και το κορίτσι αναγνώρισε σ' αυτόν τον πεθαμένο αδελφό της· στον δεύτερο αναγνώρισε την αδελφή της, κοντά στον ώμο του Χριστού· ο τρίτος ήταν το ίδιο το κορίτσι, στα πόδια του Χριστού, κρατώντας το ένδυμά Του. Το κορίτσι κατάλαβε ότι, επειδή ο αδελφός της είχε πεθάνει, μπορούσε να πετάει, και ότι η αδελφή της είχε ανυψωθεί και, επομένως μπορούσε να πετάξει σύντομα μακριά, ενώ αυτή η ίδια θα έμενε δεμένη στη γη.

Ένα όνειρο που είχε λίγες μέρες μετά το θάνατο της γιαγιάς της (το 1888):

Το κορίτσι είχε γίνει εννέα ετών. Είδε τη γιαγιά της να μπαίνει στο σχεδιαστήριό της, να κάθεται στην καρέκλα, έπειτα να φωνάζει το κορίτσι και να την παίρνει στα γόνατά της. Τότε η γιαγιά παρουσίασε ένα κουρέλι που βρωμούσε, και το οποίο είχε διαποτίσει με μια ουσία, η οποία τοποθετείται συνήθως κοντά στο νεκρό, και προσπάθησε να το

βάλει πάνω στο γυμνό πόδι του κοριτσιού. Το κορίτσι όμως τρομοκρατημένο πήδησε από την ποδιά της γιαγιάς της καταλαβαίνοντας ότι η πραγματική γιαγιά της είχε πεθάνει κι ότι αυτή ήταν κάποια άλλη μεταμφιεσμένη, και ότι, αν την άγγιζε το βρωμερό κουρέλι, θα πέθαινε κι αυτή. Το κορίτσι έτρεξε στο παιδικό δωμάτιο για να πει για την επίσκεψη αυτής της παράξενης «γιαγιάς», όταν ξαφνικά σταμάτησε, καθώς άκουσε τη βαριά συγχορδία μιας επικήδειας πομπής να έρχεται από το σχεδιαστήριο. Το κορίτσι είπε με παθιασμένη έξαψη: «Νάννου,⁶ άκου, άκου αυτό που παίζει! Ο θάνατος έχει έρθει σε μας!» Το όνειρο αυτό έλαβε χώρα λίγο νωρίτερα από ένα χρόνο πριν πεθάνει η αδελφή της.

Από την πρωιμότερη παιδική της ηλικία, το κορίτσι είχε προμηνύματα για οικογενειακά συμβάντα, εκτός από εκείνα που σχετίζονταν με σημαντικά γεγονότα:

Δύο εβδομάδες πριν από μια φωτιά στο κτίριο που ζούσε, το κορίτσι καταλήφθηκε από αγωνία, ξέροντας ότι σίγουρα επίκειται πυρκαγιά. Την ημέρα που συνέβη, η μητέρα της είχε φύγει για το θέατρο και ο πατέρας της έπαιρνε ένα υπνάκο μετά το δείπνο· σε όλο αυτό το διάστημα το κορίτσι ήταν ανήσυχο εξαιτίας μιας κατάστασης αυξανόμενης αγωνίας. Μπήκε στο παιδικό δωμάτιο όπου έβαζαν για ύπνο τη μικρή της αδελφή. Εκείνη τη στιγμή άκουσε κραυγές να έρχονται από την πίσω αυλή. Η Γαλλίδα γκυβερνάντα τους (η μαντάμ Λελόγκ) έτρεξε στο παράθυρο, άνοιξε τις κουρτίνες, και μια κόκκινη λάμψη φωτίσε ολόκληρο το δωμάτιο. Ένας υπηρέτης σε κάποιο από τα καταλύματα τους είχε αναποδογυρίσει μια λάμπα κηροζίνης. Ο χώρος του κοριτσιού δεν πειράχτηκε, αλλά επτά διαμερίσματα του κτιρίου καταστάφηκαν από τη φωτιά. Υπήρξαν επίσης ανθρώπινα ατυχήματα. Όλη τη νύχτα σχεδόν το κορίτσι καθόταν στο περβάζι του παραθύρου παρακολουθώντας τις απαίσιες σκηνές.

Δέκα χρόνια περίπου πριν από το θάνατο του πατέρα της, γεννήθηκε στο κορίτσι το εναγώνιο προαίσθημα ότι θα πέθαινε. Αυτό ενισχυόταν από τα όνειρά της, στα οποία ο πατέρας της πέθαινε πάντοτε μ' έναν ξαφνικό τρόπο. Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο, όποτε ο πατέρας της αργούσε το βράδυ, δεν μπορούσε να πέσει για ύπνο μέχρι ν' ακούσει τον ήχο της πόρτας εισόδου και τα χαρακτηριστικά βήματα του πατέρα της στις σκάλες. Ο πατέρας της πέθανε ξαφνικά από καρδιακή παράλυση.

Το τελευταίο όνειρο για το θάνατο του πατέρα της ήρθε περίπου δέκα μήνες πριν αυτός πεθάνει. Συνέβη όταν ολόκληρη η οικογένεια, συμπεριλαμβανομένης της Μπάρμπαρα Μπράντφορντ, μιας ορφανής

ανιψιάς, σχεδίαζε το θερινό της ταξίδι στο εξωτερικό. Όλη την ώρα συζητούσαν για το ταξίδι, αναζητούσαν ενδιαφέροντα μέρη για να επισκεφθούν, και έκαναν τις προετοιμασίες τους. Το κορίτσι μόλις είχε κλείσει τα δεκαεννιά όταν είδε εκείνο το όνειρο: *Ήταν σ' ένα τρένο μαζί με τον πατέρα της. Το τρένο σταμάτησε σ' ένα σταθμό, μάλλον στο Τυρόλο. Το κορίτσι βγήκε από το τρένο και φώναξε τον πατέρα της, ο οποίος για κάποιο λόγο είχε καθυστερήσει. Ξαφνικά, το έδαφος όπου ήταν σταματημένος ο συρμός, σχίστηκε από μια ξαφνική υπόγεια έκρηξη η γη κάτω από το τρένο κατέρρευσε και το τρένο θάφτηκε στο έδαφος. Το τρομοκρατημένο κορίτσι έτρεξε στο σταθμό, εκλιπαρώντας το προσωπικό να ξεθάψει γρήγορα το βαγόνι όπου είχε θαφτεί ο πατέρας της. Λίγοι εργάτες με αξίνες και φτυάρια την ακολούθησαν και άρχισαν να σκάβουν το βραχώδες έδαφος με τις αξίνες. Εκείνη άκουγε τις αξίνες να χτυπούν την οροφή του βαγονιού όπου ο πατέρας της ήταν θαμμένος ζωντανός, τελείως ξαφνικά όμως οι εργάτες σταμάτησαν τη δουλειά τους και της είπαν: «Δεν θα σκάψουμε άλλο. Είναι πολύ επικίνδυνο. Αν συνεχίζαμε τα γειτονικά βουνά θα κατέρρεαν και θα μας έθαβαν».*

Εύπνησε με τρομερή αγωνία, καταλαβαίνοντας ότι ο θάνατος του πατέρα της πλησίαζε. Δύο μήνες αργότερα ο πατέρας της είχε μια προσβολή στηθάγχης από την οποία ανέρρωσε, και οι γιατροί διαβεβαίωσαν την οικογένεια ότι η ζωή του δεν βρισκόταν πια σε κίνδυνο· εκείνη όμως ήξερε με βεβαιότητα ότι ο πατέρας της περνούσε τις τελευταίες ημέρες της ζωής του. Δύο εβδομάδες αργότερα πέθανε στον ύπνο του από καρδιακή παράλυση, όπως ακριβώς είχε υποδειχτεί στα πρώτα της όνειρα τα σχετικά με αυτό το θλιβερό γεγονός.

Όταν το κορίτσι ήταν δεκατεσσάρων χρόνων, είδε ένα όνειρο τρεις ημέρες πριν πεθάνει η θεία της. Η θεία της ήταν αδελφή της μητέρας της, χήρα του Στρατηγού Μπράντφορντ, (ενός Άγγλου σε ρωσική υπηρεσία), και μισούσε έντονα το κορίτσι. Σ' εκείνο το όνειρο το κορίτσι είδε τη θεία της ντυμένη, όπως πάντα, με μακριά μαύρα ρούχα που την έκαναν να μοιάζει με αυστηρή μοναχή. Η θεία ήρθε στο σπίτι τους και έριξε ένα μικρό αλλά δηλητηριώδες φίδι στο κορίτσι που δάγκωσε το πόδι της.

Η θεία της είχε αφήσει την ορφανεμένη εγγονή της στη φροντίδα των γονιών του κοριτσιού. Ζούσε τότε στο σπίτι της οικογένειας, ολοκληρώνοντας τη μόρφωσή της, φθονώντας και μισώντας τους πάντες.

Αργότερα «δάγκωσε» σ' αλήθεια το κορίτσι, αλλά χωρίς σοβαρή βλάβη.

Από την πιο πρόωμη παιδική της ηλικία, το κορίτσι είχε πρόγνωση μελλοντικών γεγονότων, μερικών μικρής και μερικών μεγάλης σπουδαιότητας. Ήξερε την έκβαση του Ρωσο-Ιαπωνικού Πολέμου. Ήξερε ότι ο Πόλεμος του 1914⁷ θα τελείωνε με την ήττα της Γερμανίας. Ήξερε επίσης ότι οι φρικαλεότητες της Επανάστασης⁸ δεν θα έθιγαν τον στενό οικογενειακό της κύκλο.

Ήξερε πότε και πού θα ήταν ευνοϊκές οι περιστάσεις. Ήξερε πάντοτε ποιες πράξεις θα ήταν σωστές. Έμαθε να καταλαβαίνει τους ανθρώπους καλά.

Όταν ήταν επτά ετών, βίωσε, σαν σε αστραπή, μια οξεία επίγνωση που τη βοήθησε ν' αλλάξει το χαρακτήρα της, ο οποίος έρρεπε προς παραξυσμούς, θυμούς και εκρήξεις οργής. Αυτή η εμπειρία έμεινε ζωηρά τυπωμένη στη μνήμη της για πολλά χρόνια:

Το κορίτσι ήταν γερμένο σ' ένα σοφά και διάβαζε κάποιο βιβλίο. Μια υπηρέτρια μπήκε στο δωμάτιο, κρατώντας ένα δεμάτι ξύλα για μια σόμπα, και άρχισε να ενοχλεί και να πειράζει το κορίτσι: «Δεν ντρέπεται η νεαρή κυρία να τεμπελιάζει μέρα μεσημέρι;» Το κορίτσι δεν συμπαθούσε την υπηρέτρια, νιώθοντας την υποκριτική της φύση, και προσβλήθηκε από τις άδικες κατηγορίες της. Επιτέθηκε ωρυόμενη στην κοπέλα, αποκαλώντας την ηλίθια, αλεπού, Lizzy the Toady, και με άλλους χαρακτηρισμούς. Ωστόσο, αιφνίδια, το ξέσπασμα αυτό σταμάτησε, γιατί συνειδητοποίησε με διαύγεια την τραχύτητα, την απρέπεια και την ανοησία της κακής της γλώσσας. Αυτή η συνειδητοποίηση την κατέλαβε με τέτοια ένταση ώστε έκτοτε εγκατέλειψε κάθε τραχιά και άσχημη έκφραση.

Η αντίδρασή της και στην παραμικρή αδικία ήταν πάντοτε ιδιαίτερα οδυνηρή.